

*Op de fiets met
„de VRIENDEN van de ATLETIEK”
zaterdag 7 september 2024*

Net voor de afgesproken tijd van half elf komen we aan bij „EETCAFE 't VÖSKE”. We denken dan de eersten te zijn , maar integendeel, we zijn de laatste! De anderen zitten al heerlijk in de zon met elkaar te praten. Natuurlijk pakken wij er ook een stoel bij en doen mee met het eerste rondje dat betaald zal worden door de vereniging. Als je hier in het zuiden van Limburg bent, dan komt als vanzelf ook de vlaai om de hoek kijken. Iedereen doet hier aan mee en niet met de zo gebruikelijke appeltaart! Die vlaai heb je in verschillende uitvoeringen. Zo die met kersen of met abrikozen. Speciaal voor ons is de uitbater eerder open; ja Hans & Ilja hebben het terras keurig vooraf besproken. We zijn met negen personen, die op deze dag mee gaan fietsen. Het weerbericht heeft het voor het zuiden van het land over een temperatuur van 30 graden! En Hans & Ilja hebben het over een fietstocht van 50 kilometer; dus eerst maar aan de vlaai en het drinken.

Rien, Riet, Hans, Ilja, Ellen, Fri, Marianne en Hugo

Anneloes, Hugo, Rien en Riet

Gesterkt door dit alles gaan we om iets over elf uur richting onze fietsen en daarna richting Eijsden, in het puntje van Limburg.

Nog geen half uur in het zadel of er wordt gestopt in Sibbe: Naast ons staat een groot gebouw: het Sibberhuuske. Wat valt daar over te vertellen, buiten het feit dat je er nu een luxe hotelkamer kunt boeken.

Sibberhuuske

Rijksmonument

Het Sibberhuuske of Huis Sibbe is een carrévormig complex en ligt op het plateau van Margraten. Vroeger was het omgracht. De eerste vermelding dateert uit de 14de eeuw. Toen was het nog een hoeve. Het huidige huis bestaat uit meerdere bouwvolumes rond een binnenplaats, opgetrokken uit baksteen met speklagen van mergel. Vernooiedijk zit er in het representatieve hoekhuis nog 16de-eeuwse kelders, maar de overige bebouwing stamt uit de 17de en 18de eeuw. In 1935 brandde een deel af, dat later werd herbouwd. In 1972 vonden uitgebreide herstelwerkzaamheden plaats.

Willem van Hercke beleende men in 1381 dit huis. In de 15de eeuw werd het bezit van Conraad van Horion en Gerard van Ghoor, die heer van Vejaenen was. Daarom heet het huis ook Vielaertshof. Het goed is in 1570 geschonken door de dochter van koning Filips II van Spanje geschonken aan baron Charles de Billshé. Hierna kwam het in handen van de families Dumont, Van Volckershoven, De Ghalmont du Portal, Sleyden en Schenmaeckers.

Rijksmonument 36836

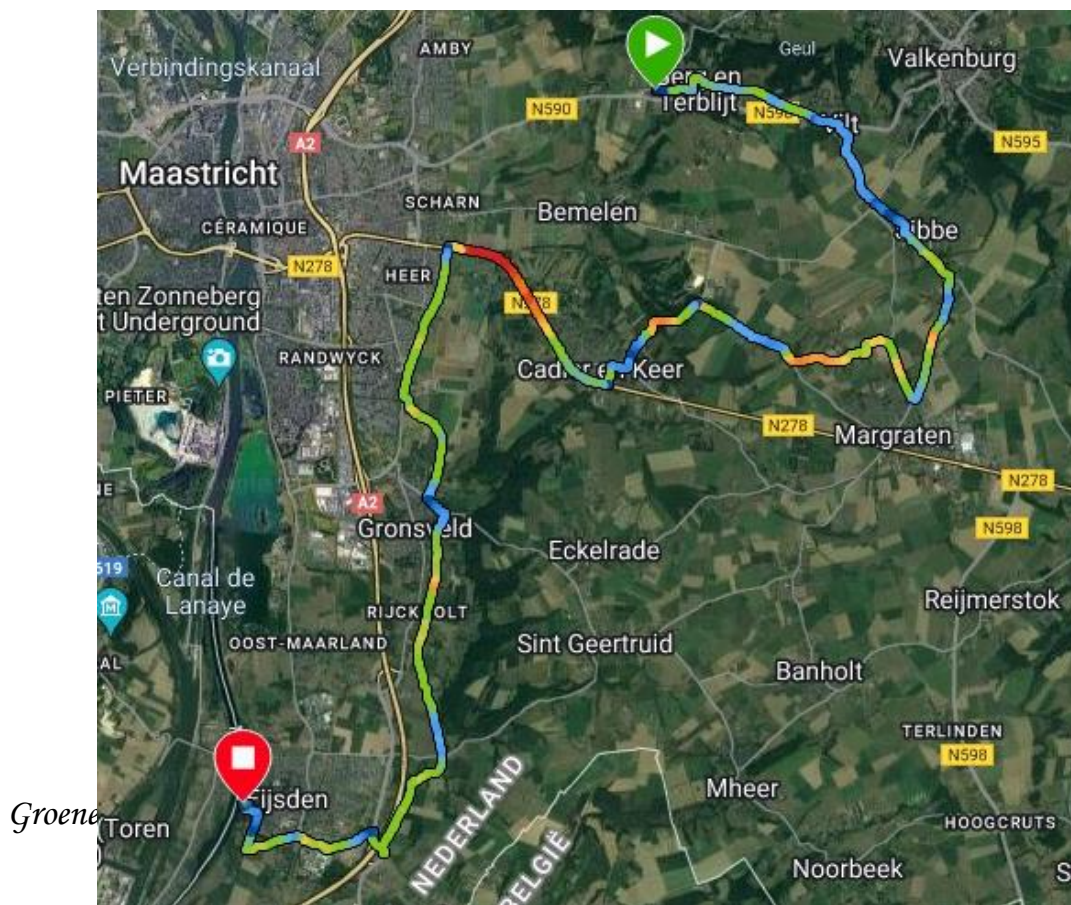
Omdat we graag wat meer willen weten van dit optrekje, een foto gemaakt van het info-bord. Daar heb je zeer goede ogen voor nodig en daarom hier de „vertaling”.

Het Sibberhuuske of Huis Sibbe is een carrévormig complex en ligt op het plateau van Margraten. Vroeger was het omgracht. De eerste vermelding dateert uit de 14de eeuw. Toen was het nog een hoeve. Het huidige huis bestaat uit meerdere bouwvolumes rond een binnenplaats opgetrokken uit baksteen met speklagen van mergel. Vermoedelijk zitten er in het representatieve hoekhuis nog 16de eeuwse kelders, maar de overige bebouwing stamt uit de 17de en 18de eeuw. In 1935 brande een deel af, dat later werd herbouwd. In 1972 vonden uitgebreide herstelwerkzaamheden plaats.

Willem van Hercke beleende men in 1381 dit huis. In de 15de eeuw werd het bezit van Conraad van Horien* en Gerard van Ghoor, die heer van Vejaeren was. Daarom heet het huis ook Vielaertshof. Het goed is in 1570 geconfisqueerd en door de dochter van koning Filips II van Spanje geschonken aan baron Charles de Billehé. Hierna kwam het in handen van de familie Dumont, Van Volckershoven, De Chalmont du Portal, Sleypen en Schoenmaeckers.

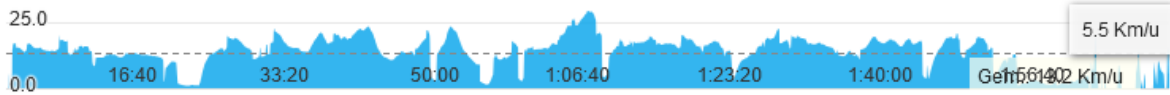
*= getrouwd met Aleidis van Tviezel

Terug op de fiets. Onze gastgevers hebben gezorgd, dat we weten dat er in Zuid-Limburg heuvels zijn. Zwoegend en zwetend naar boven en heerlijk zoevend opdrogend naar beneden! Zie het kaartje en weet dat ROOD snel is en donker blauw het langzaamst!

Hier de profiel weergave van de hoogtes. We beginnen links op 123 meter. Na 29 minuten zijn we op het hoogste punt: 160 meter. We komen in Eijsden aan op 51 meter na 2 uur en 8 minuten. We hebben dan 170 hoogtemeters overbrugd!

Dan hier in het blauw de snelheid weergegeven. Na 1 uur 8 ga ik met 29 km naar beneden. We hebben er dan 15 km opzitten. In Eijsden geeft de meter aan dat we 28 km hebben afgelegd.

In Eijsden aangekomen (12 uur 25) snakken allen naar vocht (daarvoor ook al hoor!)- Maar er zijn beduidend meer mensen, die deze wens koesteren. Eerst moeten we speuren naar een plaats om onze fietsen te kunnen stallen en daarna op zoek naar een lege stoel! Vergeet het maar, want alles, ja echt alles, is bezet. Gelukkig heeft de organisatie hier goed rekening mee gehouden: er is gereserveerd! Maar dat kon niet voor buiten en daarom trapjes op naar het hoger gelegen restaurant „Aon't Bat” en daar weer traptreden op om in een lege zaal terecht te komen! Blijkbaar hebben de bezoekers daar beneden alleen de zomer in de bol en willen die dan ook gewaar worden. Wij zijn onze staf zeer erkentelijk, omdat zij ons gebracht hebben in een door airco gekoelde ruimte: H E E R L I J K!

De bediening wil ons wel vastleggen voor het nageslacht en dat resulteert in deze gezellige foto met een tafel vol fris en koolhydraten! We hebben binnen daarom ruim een uur vertoefd! Van tien over één tot kwart over twee, want dan verwacht onze leiding van ons dat we de fietsen weer gaan opzoeken. We krijgen, als we naar buiten stappen, als het ware een klap in ons gezicht door de zinderende hitte. De fietszadels grillen onze billen. Zo komen we na een kleinstukje afdalen bij het pontje dat ons zal brengen naar de overkant en dus naar België! We zien het pontje vanaf de overkant naar ons toekomen: „Wat een klein bootje! En wat vol!” Nu staan wij hier ook in een flinke rij en wij vragen ons af of deze rij

wel ineens in zijn geheel mee kan naar de overkant? Even wachten tot zij allemaal van het veer af zijn! Het veer heet „Cramignon” en dat is Spaans voor een Spaanse reidans!

De Cramignon is een traditionele dans die is ontstaan in de regio Luik, België. De dans wordt gedanst in de plaatsen ten noorden van Luik, in de valleien van de Maas (Basse-Meuse), Jeker en Bolland. In Nederland bestaat de traditie van de Cramignon nog in het uiterste zuiden van Zuid-Limburg, in de dorpen in de gemeente Eijsden-Margraten, alle aan of dicht bij de Belgische grens gelegen.

De Cramignon is een reidans waarbij jongens en meisjes, zoveel mogelijk om en om, elkaar bij de hand vasthouden en al huppelend en zigzaggend op de vrolijke klanken van de cramignonmuziek door de straten trekken. Als een slingerend zigzaggende mensenketting kronkelt de Cramignon zich door het dorp.

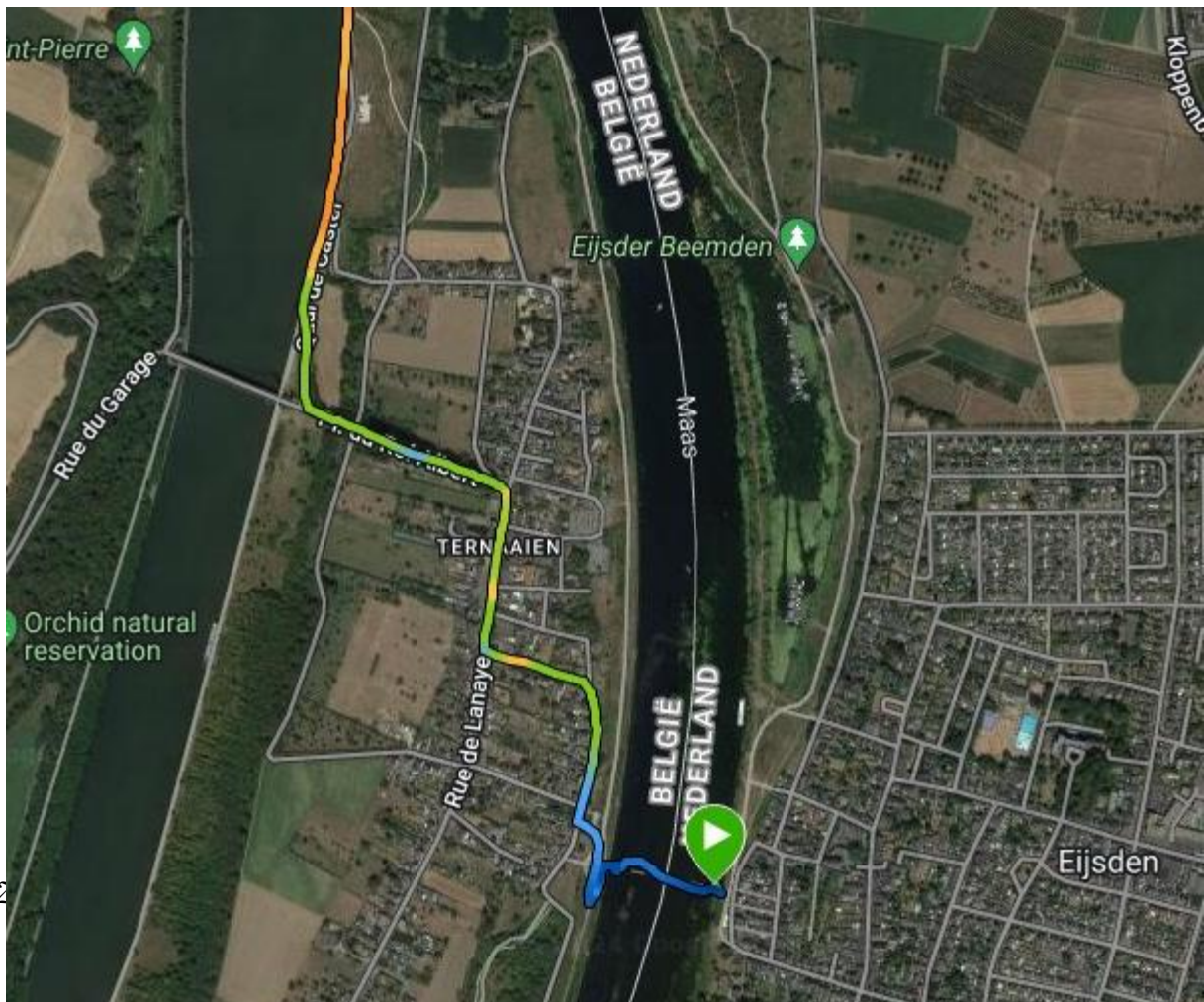
Zowel in de Waalse als de Limburgse dorpen gaat de kapitein van de jonkheid (li capitinn' of li mineû) voorop in de rei, met in één hand een bos bloemen, vroeger een stok (bordon), en met de andere hand trekt hij met zijn rei-meisje (li filyète) de zigzaggende mensenketting achter zich aan. Eijsden, dat vijf verschillende buurtschappen kent (Breust,

Eijsden-centrum, Station, Hoog-Caestert en Laag-Caestert), Mesch en Oost-Maarland vormen een uitzondering: daar gaat de rei-meid voorop. In de Waalse dorpen is de laatste van de slinger li cowe; "de staart": een rol voor de luitenant van de jonkheid, zwaaiend met de bloemen in zijn rechterhand. Er bestaat nog veel meer info over het ontstaan en het gebruik, maar dat ga ik nu echt niet allemaal opschrijven; internet geeft het allemaal!

Aoh sjôn nitteke
Aoh sjôn kîngd
Kom mer ien m'n sträötsje
De bis m'n kameräödsje
Kom mer ien m'n sträötsje
Dan haw ich dig 'ns leef
Aoh sjôn nitteke
Aoh sjôn kîngd
Kom mer ien m'n sträötsje
De bis m'n kameräödsje
Kom mer ien m'n sträötsje
De bis m'nne kameraod

Eén van de liedjes, die erbij gezongen worden in het Eijsdens dialect!

Als de laatste overstekers van het veer af zijn kan de groep wachtenden de boot op. Alles gaat heel gemoedelijk en iedereen wil inschikken. En warempel allen kunnen mee naar de overkant!

Om kijkend als we aan in België zijn, zien we Eijsden terug aan de overkant van de Maas.

We zijn nu dus in Lanaye, of zoals de Nederlanders het noemen Ternaaien. Hans heeft ons een terugweg belooft met maar één klim; het zal mij benieuwen en ik geloof er niets van!

Even iets over dit plaatsje, dat ze zelf wel „Hameau du plumeau” noemen. Vrij vertaald wordt dat dan „Donsbeddengehucht”! Waarom? Heel veel inwoners hangen 's morgens de dekbedden uit het raam!

We fietsen een nietszeggend heuveltje op en daarna fietsen we echt vlak en vlak langs het Albertkanaal. Een paar honderd meter verderop ontmoet dit kanaal de Maas. Om van het ene water in het andere te komen is een geweldig sluisencomplex aangelegd: de grootste binnenvaart sluisen van Europa!

De Sluis Klein Ternaaien is een sluis van het **Canal de Lanaye**. De sluis ligt in de buurt van de plaats Petit-Lanaye, het object ligt in de provincie Liège, in het **Waals gewest**, in België.

In België zelf is de sluis bekend als Ecluse de Lanaye. De sluis heeft het verval van 13.90 meter.

De sluisen van Klein Ternaaien zijn de verbinding tussen het Albertkanaal en de Maas richting Nederland. Het complex bestaat uit 2 kleine sluisen, een sluis van 136 meter, de nieuwe sluis van 225x25 meter, een pompemaal met ongeveer 17 kubieke meter per seconde pompcapaciteit en de mogelijkheid om met waterkracht elektriciteit op te wekken.

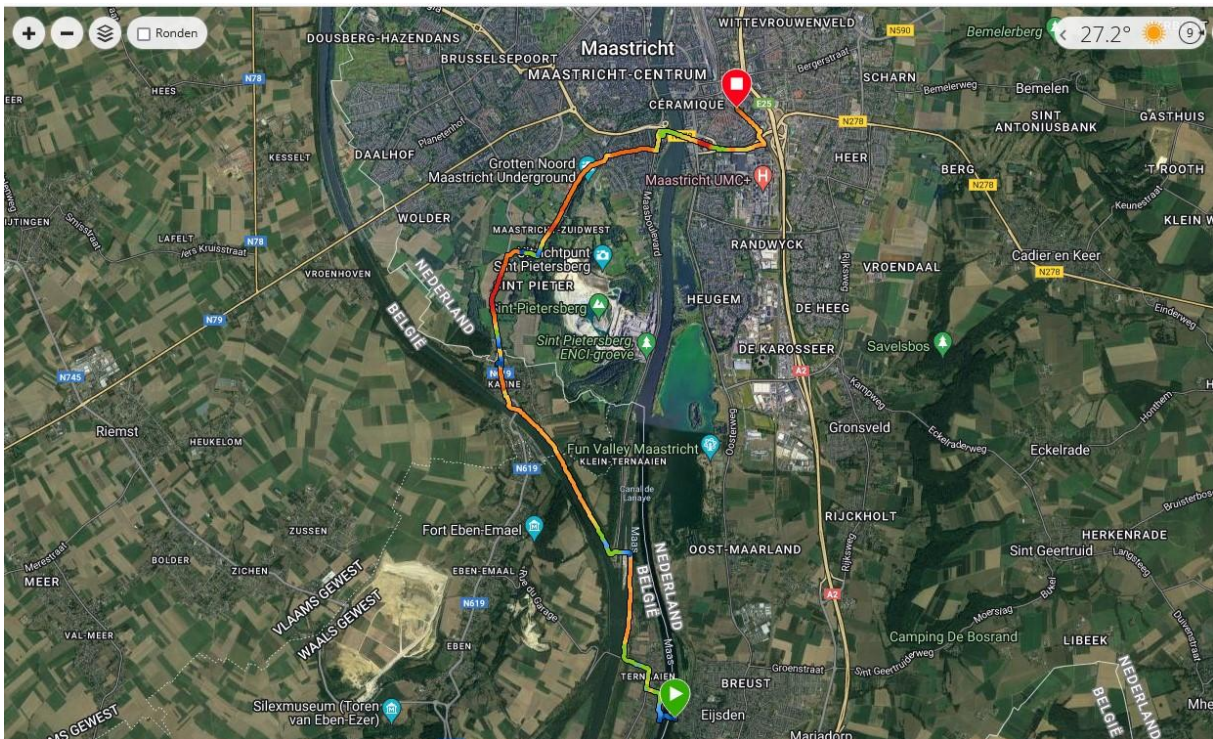
Natuurlijk willen wij een blik werpen in de sluiscolk en zien het grote verschil van de waterstand links t.o.v. rechts.

zuidkant van de sluis

noordkant van de sluis

Een klein stukje doorgefietst en we staan alweer stil, zoals je aan de heel kleine donker blauwe kleurtje kunt zien. Ja, we hebben het wel niet zwaar met het fietsen, maar wel met de warmte. We duiken een klein plaatsje in (geen bord gezien waarop de naam staat), omdat we zien dat daar een gelegenheid is om af te koelen. Anneloes neemt de bestelling op en zo trakteert zij de anderen op een lekker ijsje. Fri vraagt een vriendelijke vrouw om ons hele gezelschap te fotograferen en dat doet zij met liefde en verve!

Dan een stukje doorfietsen (oranje streep naar Kanne) waar we aan de linkerhand de Cannerberg zien liggen. Ongemerkt passeren we nu wederom de grens: nu die van België naar het vertrouwde Nederland. In Nederland passeren we een kasteel: Neercanne. Helaas fietsen we dit voorbij! Ik stop even en schiet vlug deze foto ervan.

Kasteel Neercanne of Château Neercanne, voorheen kasteel Agimont, is een zeventiende-eeuws barokkasteel in het Jekerdal in het zuidwesten van de Nederlandse gemeente Maastricht. Neercanne ligt aan de Cannerweg, nog net op Nederlands grondgebied, vlak bij het Belgisch-Limburgse dorp Kanne. Neercanne is het enige terrassenkasteel in Nederland, gebouwd op een aangelegd terras tegen de helling van de Cannerberg. De gereconstrueerde baroktuin is eveneens terrasvormig aangelegd.

Men fietst niet hard, maar om deze foto te kunnen maken moet ik daarna toch een sprintje trekken om bij de groep terug te komen!

Vijf minuten verderop passeren we een punt, dat zeker de moeite waard is om af te stappen. Op het bord staat: „Molen Nekum tot de Prins Bisschopsingel”

*Linkerkant in het Nederlands de beschrijving en op de rechterzijde de Franse tekst!
En hier voor het gemak de Nederlandse tekst wat groter.*

Waterschap Roer en Overmaas heeft de Jeker vanaf de molen Nekum tot de Prins Bisschopsingel in Maastricht verbreed om wateroverlast te voorkomen. Door de aanleg van een vistrap werd het vismigratieknelpunt bij de molen opgeheven (tot 1930 werd hier glazuur gemalen voor het waterdicht maken van aardewerk). Vissen kunnen nu probleemloos de molen passeren om onder andere hun eitjes stroomopwaarts af te zetten. In het project Aquadra werkt het waterschap grensoverschrijdend samen met tien waterbeheerders in Zuid-Limburg en België om de waterkwaliteit verder te verbeteren en wateroverlast te voorkomen in de stroomgebieden van de Jeker, de Voer, de Berwijn en de Geul.

Dan laat ik de foto's nu aan het woord.

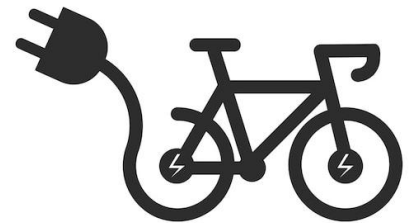

de vistrap

Na dit eens goed bekeken te hebben, loodst Hans ons door Maastricht. Dat gaat prima, maar Ilja krijgt er steeds meer moeite mee. Anneloes heeft haar al een paar keer aangeboden om van fiets te wisselen, maar dat moet je een zo knokkende atlete niet vragen. Zij wil echt zelfdoor, ondanks haar fysieke problemen waar zij mee te dealen heeft. Eindelijk, bij Maastricht-Zuidwest en het uitzichtpunt (zie kaartje tocht terugweg!) gaat ze het proberen op een fiets met ondersteuning. Het lukt Ilja en zij straalt. Eerst dachten we nog: die wil niet! Want ze kwam terug gefietst, maar dat deed ze omdat ze er zo'n lol in had. Dit was mooi op tijd, want de lange klim naar „EETCAFE 'T VÖSKE” lag voor ons! Zoals beloofd, maar één klim; wel één voor mensen die het lang vol kunnen houden om de pedalen te ranselen! De groep valt wel uiteen! Ook als Ellen de helpende hand uitsteekt en Anneloes (nu op de fiets van Ilja) een stukje meetrekt. Een stukje wandelen is ook toegestaan, maar even later zijn we allen terug bij het startpunt! Nee, toch niet! Ik zie Ilja nog rondjes draaien op het parkeerterrein! Het is nu kwart voor vijf en dus veel te vroeg voor het eten. Dus eventjes wachten en dan is er het hoognodige vocht al aangerukt!

dan aanvullen!

even wachten

Daarna gaan Hans en Ilja zich thuis opfrissen; dat kan natuurlijk als je net om de hoek woont. Ook Hugo gaat even weg; zijn verblijfadres is dichtbij!

Berg en Terblijt

Berg en Terblijt

Onder het genot van een drankje wachten wij rustig hun terugkeer af. Toch vinden wij deze overbrugging van de tijd niet prettig en we zijn dan ook erg blij als we om half zeven naar binnen mogen aan de gedekte tafel. Daar hebben we genoten van het eten! Daarna nemen we afscheid van Marianne en Rien, die woensdag vertrekken naar het buitenland voor een vakantie!

We hebben dan al afgesproken dat we morgen de zondag zullen beginnen bij de organisatie thuis! Dat wordt een zeer hartelijke ontvangst met koffie of thee naar believen. Erbij iets lekkers, maar dat pas bij de tweede ronde, omdat Ellen weer de vertrouwde stroopwafels tevoorschijn toverde.

Dan gaat Hans weg? En plots horen we hem, als pianist, boven een geweldig indrukwekkend klassiek meesterwerk ten gehore brengen!?! Dat eindigt met een daverend applaus door ons!

Heel wijs heeft Ilja besloten deze dag thuis te blijven. Hans houdt haar gezelschap. Voor de anderen staat een bezoek aan Valkenberg op het programma en omdat Anneloes en Fri dat net eergisteren hebben bezocht, gaan Ellen, Riet en Hugo daar gedrieën naar toe. Ze krijgen instructies mee hoe te fietsen, maar wij ontmoeten hen terwijl ze terugrijden naar Berg!

Graag tot volgend jaar in Noord-Limburg op zaterdag 6 september 2025

Anneloes & Fri Beenakkers